

F i n a n č n í a r b i t r

Legerova 1581/69, 110 00 Praha 1 – Nové Město
Tel. 257 042 094, e-mail: arbitr@finarbitr.cz
www.finarbitr.cz

Evidenční číslo: FA/10804/2014
Spisová značka (uvádějte vždy v korespondenci): 453/PS/2013

R o z h o d n u t í o n á m í t k á c h

Finanční arbitr příslušný k rozhodování sporů podle § 1 zákona č. 229/2002 Sb., o finančním arbitrovi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finančním arbitrovi“), rozhodl podle ustanovení § 16 odst. 2 ve spojení s ustanovením § 24 zákona o finančním arbitrovi a přiměřeným použitím zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), v řízení zahájeném dne 25. 6. 2013 podle § 8 zákona o finančním arbitrovi na návrh ■■■, nar. dne ■■■, bytem ■■■ (dále jen „Navrhovatel“), proti společnosti Česká spořitelna, a. s., IČO 45244782, se sídlem Olbrachtova 1929/62, 140 00 Praha 4 (dále jen „Instituce“), o námitkách Navrhovatele ze dne 9. 10. 2014, evid. č. FA/8056/2014, proti nálezu finančního arbitra ze dne 19. 9. 2014, evid. č. FA/7408/2014 (dále jen „Nález“), takto:

Námitky navrhovatele ■■■, nar. dne ■■■, bytem ■■■, ze dne 9. 10. 2014, evid. č. FA/8056/2014, se zamítají a nález finančního arbitra ze dne 19. 9. 2014, evid. č. FA/7408/2014, se podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona o finančním arbitrovi potvrzuje.

O d ů v o d n ě n í :

1. Řízení o návrhu

Navrhovatel se svým návrhem na zahájení řízení proti Instituci domáhal, aby se Instituce zdržela vymáhání dlužné částky ze smlouvy o úvěru, aby mu vydala bezdůvodné obohacení ve výši 4.500,- Kč, nahradila škodu na zdraví Navrhovatele a jeho osob blízkých a zajistila provedení výmazu informace o jeho dluhu z Bankovního registru klientských informací.

Finanční arbitr zjistil, že Navrhovatel uzavřel s Institucí mimo jiné dne 7. 7. 2003 smlouvu o poskytnutí úvěru na spořizirovém účtu, na základě které se Instituce zavázala poskytovat Navrhovateli úvěr na spořizirovém účtu až do výše 20.000,- Kč a která nahradila smlouvu o poskytnutí úvěru na spořizirovém účtu ze dne 3. 2. 1998. Finanční arbitr současně zjistil, že Navrhovatel požádal Instituci o navýšení limitu kontokorentního úvěru na spořizirovém účtu č. ■■■ (dále jen „Účet“) na 40.000,- Kč, čemuž Instituce vyhověla (dále jen „Smlouva o kontokorentním úvěru“).

V souladu s návrhem Navrhovatele finanční arbitr v Nálezu zkoumal, zda má Instituce za Navrhovatelem ze Smlouvy o kontokorentním úvěru existující pohledávku a zda je tak

oprávněna po Navrhovateli nějakou částku požadovat, když dále se zabýval i tím, zda na straně Instituce vzniklo z této smlouvy bezdůvodné obohacení ve výši 4.500,- Kč, zda je povinna nahradit škodu na zdraví Navrhovatele a jeho osob blízkých vzniklou opakovaným kontaktem s Institucí a konečně, zda je povinna zajistit výmaz informace o dluhu Navrhovatele z Bankovního registru klientských informací.

Finanční arbitr v napadeném Nálezu konstatoval, že ke dni 31. 5. 2012 Navrhovatel dlužil Instituci částku 40.357,85 Kč a pokud tak dne 12. 7. 2012, resp. 10. 8. 2012, zaplatil částky ve výši 2.000,- Kč a 2.500,- Kč, plnil svůj dluh a Instituce se proto na jeho úkor bezdůvodně neobohatila. Současně finanční arbitr dospěl k závěru, že pokud Instituce Navrhovatele opakovaně kontaktovala ve věci pohledávek za ním, neporušila žádnou ze svých smluvních či zákonných povinností a není tak dán ani základní předpoklad občanskoprávní odpovědnosti za škodu ve smyslu § 420 občanského zákoníku, totiž porušení právní povinnosti. Stran výmazu příslušných informací o dluhu Navrhovatele vůči Instituci z Bankovního registru klientských informací, finanční arbitr uzavřel, že k takovému postupu jednak není příslušný a dále k němu nevidí ani právní důvod, neboť dluh Navrhovatele skutečně existuje a Instituce o něm musí informovat v souladu se zvláštními právními předpisy. Finanční arbitr své právní závěry podrobně odůvodnil a s ohledem na výše uvedené návrh Navrhovatele v celém rozsahu podle § 15 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi zamítl.

3. Námítky Navrhovatele proti Nálezu

Navrhovatel podává námítky s odkazem na znění 4. a 5. části odůvodnění Nálezu (tvrzení Navrhovatele a Instituce) a uvádí, že v *„žádném z těchto bodů není uvedeno, že jsem podal platnou ústní výpověď smlouvy, v níž jsem požadoval okamžité zrušení účtu“*. Instituce Navrhovateli vyhověla, Účet zrušila, vybídla ho k vyrovnání všech závazků a poté ho opakovaně dne 22. 5. 2014 a 24. 5. 2014 (pozn. finančního arbitra - Navrhovatel měl zřejmě na mysli 22. 5. 2012 a 24. 5. 2012) ujistila, že *„účet je zrušen a závazky vyrovnány“*.

Podle Navrhovatele Nález *„nezohledňuje skutečnost, že pokud při uzavírání účtu vznikla škoda“* pochybením Instituce, způsobil ji zaměstnanec Instituce a nelze tak přenášet odpovědnost za ztráty při podnikání na Navrhovatele. Snahou Navrhovatele bylo vyrovnat všechny závazky vůči Instituci a nebýt dále jejím klientem, když současně odmítá, že by po uzavření Účtu byl dlužníkem Instituce.

Nakonec Navrhovatel poukazuje na skutečnost, že Instituce neprokázala ani zaslání dopisu ani telefonický kontakt, jimiž měla Navrhovatele o neuzavření Účtu informovat. Instituce se snažila uvedením těchto nepravdivých informací přenést odpovědnost za škodu na Navrhovatele, když ani tyto okolnosti Nález nezohledňuje.

4. Vyjádření Instituce k Námítkám

Instituce v reakci na Námítky uvádí, že jí není zcela zřejmé, kam jimi Navrhovatel míří. Instituci není především *„známo, jakou škodu má Navrhovatel na mysli, když v daném případě se o žádnou škodu nejedná, neboť pochybení tvrzené Navrhovatelem se vztahovalo toliko k nepřesnému informování Navrhovatele o výši jeho dluhu vůči Instituci“*. Pokud tak Instituce vznesla vůči Navrhovateli peněžní nárok, nevycházel tento z uvedeného pochybení týkajícího se nepřesného informování, ale z platně uzavřené Smlouvy o kontokorentním úvěru.

Instituce tedy na Navrhovatele „žádnou škodu nepřenášela a koneckonců ani ji v řízení neuplatňovala“, když se dožadovala pouze částky vyplývající z vyčerpaného kontokorentního úvěru poskytnutého k Účtu. Navrhovatel tento úvěr „prokazatelně čerpal a o jeho čerpání (a tedy i o vyčerpané výši) musel vědět. Nic na tom nemění fakt, že v určité fázi obdržel Navrhovatel od pracovníka Instituce mylnou informaci o výši dluhů Navrhovatele“.

5. Řízení o námitkách

Finanční arbitr podle § 12 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi rozhoduje podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, nestranně, spravedlivě a bez průtahů a pouze na základě skutečností zjištěných v souladu s tímto zákonem a zvláštními právními předpisy. Podle § 12 odst. 3 zákona o finančním arbitrovi není finanční arbitr vázán návrhem a aktivně opatřuje důkazy; při svém rozhodování vychází ze skutkového stavu věci a volně hodnotí shromážděné důkazy jak jednotlivě, tak ve vzájemné souvislosti.

Finanční arbitr konstatuje, že Navrhovatel podal Námitky proti Nálezům v zákonem stanovené lhůtě. Finanční arbitr je posoudil jako přípustné podle ustanovení § 81 a 82 správního řádu a uvážil o nich, jak následuje.

Jestliže Navrhovatel postrádal ve 4. a 5. části odůvodnění Nálezů (tvrzení Navrhovatele a Instituce) zmínku o ústní výpovědi, které Instituce vyhověla a o níž ho měla opakovaně ujistit dne 22. 5. 2012 a 24. 5. 2012, potom finančnímu arbitrovi není zřejmé, kam touto námitkou směřuje.

Navrhovatel již v návrhu na zahájení řízení před finančním arbitrem uvedl, že „[d]ne 22. 5. 2012 jsem se rozhodl pro nespokojenost se službami banky uzavřít svůj osobní účet (č.ú. ■) vedený u České spořitelny. Na pobočce Budějovická v Praze 4 jsem v ten den doplatil hotově všechny závazky vůči bance a ústně jsem vypověděl smlouvu o vedení účtu“. Z tvrzení samotného Navrhovatele tedy plyne, že o zrušení Účtu poprvé požádal formou ústní výpovědi až dne 22. 5. 2012, když o této skutečnosti finanční arbitr nepochyboval, i ji zmínil v prvním odstavci 4. části Nálezů na jeho 3. straně.

Pokud Navrhovatel svým tvrzením směřoval k tomu, že smlouvu o Účtu ve znění dohody o změně ze dne 9. 7. 2008, jejíž nedílnou součástí je rovněž Smlouva o kontokorentním úvěru (dále jen „Smlouva o účtu“), vypověděl ústně, a tudíž podle názoru Navrhovatele s okamžitou platností zrušil i Smlouvu o kontokorentním úvěru, jak svými Námitkami naznačuje, musí finanční arbitr i takovou námitku odmítnout.

Jak totiž vyplývá z článku 9 Smlouvy o účtu, na vzájemná práva a povinnosti mezi Navrhovatelem a Institucí se vztahují i Všeobecné obchodní podmínky České spořitelny, a. s. (dále jen „Všeobecné obchodní podmínky“), o nichž Navrhovatel ve stejném článku prohlásil, že „je mu znám jejich obsah...a že s nimi bez výhrad souhlasí“. Podle Všeobecných obchodních podmínek účinných od 1. 4. 2011, které byly podle pokladů shromážděných finančním arbitrem účinné i dne 22. 5. 2012, však k platnosti výpovědi jako jednostranného právního úkonu Navrhovatele bylo nutné dodržení písemné formy tohoto úkonu, když platilo, že „[k]lient je oprávněn vypovědět smlouvu o Platebním účtu písemně i bez uvedení důvodu...“. Jelikož s písemnou formou výpovědi Smlouvy o účtu počítal i § 715 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník (dále jen „obchodní zákoník“) ve znění účinném přede dnem 22. 5. 2012 i po něm („Smlouva o běžném účtu může být majitelem účtu kdykoli písemně vypovězena, i když byla uzavřena na dobu určitou...“), nemůže finanční arbitr souhlasit s Navrhovatelem, že by

Smlouvu o účtu mohl platně ústně vypovědět, a to ani ve vztahu k jejím ujednáním upravujícím Smlouvu o kontokorentním úvěru (pozn. finančního arbitra – z Všeobecných obchodních podmínek ani z obchodního zákoníku současně nevyplývá, že by písemnost jednostranné výpovědi Smlouvy o kontokorentním úvěru snad neměla být zachována, navíc za situace, kdy je tato součástí Smlouvy o účtu).

Naopak, právně relevantní byl proto až podpis dohody o ukončení Smlouvy o účtu ze dne 24. 5. 2012 (dále jen „Dohoda o zrušení účtu“) jako písemného dvojstranného právního úkonu, v němž se smluvní strany dohodly, že za splnění veškerých podmínek (mj. vyrovnání příslušných závazků Navrhovatele vůči Instituci) Smlouvu o účtu ukončí až dne 8. 6. 2012. K ukončení Smlouvy o účtu tak nemohlo dojít ani ke dni 22. 5. 2012 ani k žádnému jinému datu předcházejícímu 8. 6. 2012. S ohledem na výše uvedené proto finančnímu arbitrovi nezbyvá, než námitku Navrhovatele týkající se nereflexování Navrhovatelovy ústní výpovědi v Nálezu odmítnout jako neopodstatněnou.

Dále Navrhovatel v Námitkách tvrdí, že po uzavření Účtu Instituci ničeho nedlužil. Jak finanční arbitr uvedl již v Nálezu, nemohlo podle jeho názoru dojít dne 24. 5. 2012 (tedy dne, kdy Navrhovatel s Institucí uzavřel Dohodu o zrušení účtu) ke zrušení Účtu, a to bez případného ohledu na sjednané datum ukončení Smlouvy o účtu, už jen proto, že Navrhovatel k tomuto dni nevyrovnal veškeré své závazky vůči Instituci vzniklé ze Smlouvy o kontokorentním úvěru. S tímto postupem vyslovil souhlas i sám Navrhovatel, když v Dohodě o zrušení účtu prohlásil, že si je vědom „závazku splnit před zrušením Účtu povinnosti spojené s Účtem a se službami sjednanými k Účtu, a proto souhlasí s tím, aby Banka před zrušením Účtu vypořádala v souladu se Smlouvou o Účtu, Všeobecnými obchodními podmínkami České spořitelny, a. s., jakož i smlouvami o službách sjednaných k Účtu vzájemné závazky a pohledávky. Pokud nedojde ke sjednanému datu ukončení Smlouvy o Účtu na základě této dohody k řádnému a úplnému uhrazení veškerých výše uvedených závazků Majitele Účtu, Smlouva o Účtu nezaniká a Banka je oprávněna nadále vést Účet v souladu se Smlouvou o Účtu, Majitel Účtu bere na vědomí, že tím není dotčeno právo Banky na úhradu pohledávek vzniklých za trvání Smlouvy o Účtu, o nichž se Banka dozvěděla po skončení účinnosti Smlouvy o Účtu“. Pouze na okraj finanční arbitr doplňuje, že i podle § 715 odst. 5 věty první obchodního zákoníku Instituce účet zruší až po „vypořádání pohledávek a závazků týkajících se účtu“.

Finanční arbitr proto v Nálezu konstatoval, že Účet nemohl být na základě Dohody o zrušení účtu zrušen ani ke dni 24. 5. 2012, neboť ještě ke dni 31. 5. 2012 vykazoval Účet Navrhovatele debetní zůstatek – 40.357,85 Kč, když přehlédnout nelze ani skutečnost, že i sama tato dohoda počítala se zrušením Účtu až ke dni 8. 6. 2012, jak finanční arbitr konstatoval výše. Pokud se jedná o samotné vyčíslení tohoto dluhu, finanční arbitr v Nálezu vycházel z podkladů shromážděných na základě vyjádření obou stran sporu a přestože Navrhovatel v Námitkách s odkazem na konkrétní výpočet nevysvětlil, proč by Instituci neměl ničeho dlužit, rozhodl se finanční arbitr zopakovat základní skutečnosti i v tomto rozhodnutí.

Finanční arbitr vzal v řízení za prokázané, že v souvislosti s ukončením Smlouvy o účtu, jak plyne z výpisu z Účtu za období od 1. 5. 2012 do 31. 5. 2012, Navrhovatel zadal příkaz k úhradě všech svých závazků z jiných smluv o úvěrech uzavřených s Institucí, jak následuje:

- dne 22. 5. 2012 na protiúčet č. [REDACTED] příkaz k úhradě částky 41.538,41 Kč,
- dne 22. 5. 2012 na protiúčet č. [REDACTED] příkaz k úhradě částky 6.549,- Kč,
- dne 22. 5. 2012 na protiúčet č. [REDACTED] příkaz k úhradě částky 60.807,57 Kč,
- a konečně dne 22. 5. 2012 na protiúčet č. [REDACTED] příkaz k úhradě částky 41.374,10 Kč.

Navrhovatel tedy vedle do té doby proběhnuvších pravidelných plateb na splátkách dalších úvěrů čerpaných u Instituce zadal příkaz k úhradě částky v celkové výši 150.269,08 Kč.

Počáteční zůstatek na Účtu v posuzovaném měsíci květnu 2012 činil 31. 404,16 Kč, po odečtení pravidelných plateb pak zůstatek ke dni 22. 5. 2012 činil 22. 230,16 Kč. Navrhovatel současně dne 22. 5. 2012 vkladem přes pokladnu na Účet vložil částku celkem 89.000,- Kč a dne 24. 5. 2012 částku 150,- Kč.

Z uvedených částek proto vyplývá, že provedením poslední shora uvedené a Navrhovatelem zadané platební transakce (za účelem splacení dalších úvěrů u Instituce) Navrhovatel čerpal kontokorent, čehož si Navrhovatel jako průměrný spotřebitel, který aktivně sleduje svou finanční situaci, je si vědom svých finančních závazků a ovládá minimálně základní matematické operace, musel být i bez výpisu z Účtu sám vědom (pozn. finančního arbitra – na Účtu proběhly dne 22. 5. 2012 následující operace: počáteční zůstatek 22. 230,16 Kč + vklad 88.000,- Kč + vklad 1.000,- Kč = 111.230,16 Kč, disponibilní částka 111.230,16 Kč – splátka úvěru 41.538,41 Kč - splátka úvěru 6.549,- Kč - splátka úvěru 60.807,57 Kč - splátka úvěru 41.374,10 Kč = minus 39. 038,92 Kč jako záporný konečný zůstatek ke dni 22. 5. 2012).

Finanční arbitr zjistil, že po vkladu hotovosti Navrhovatelem ve výši 150,- Kč přes pokladnu dne 24. 5. 2012, vykazoval Účet záporný zůstatek minus 38.888,92 Kč. Z výpisu z Účtu za období od 1. 5. 2012 do 31. 5. 2012 finanční arbitr dále zjistil, že dne 24. 5. 2012 proběhlo inkaso operátora služeb elektronických komunikací ve výši 850,- Kč, dále byly na vrub Účtu započteny transakce jako debetní úrok, poplatků za přečerpání kontokorentu, poplatky za transakce na přepážce, poplatků za vedení Účtu atp. v celkové výši 1.468,93,- Kč. Ke dni 31. 5. 2012 tak Účet Navrhovatele vykazoval záporný zůstatek ve výši minus 40.357,85 Kč, který však Navrhovatel již žádným vkladem nevyrovnal.

S ohledem na tyto skutečnosti finanční arbitr neshledal potřebným na závěrech uvedených v Nálezu cokoli měnit a odmítá proto námitku Navrhovatele, že Účet byl ke dni 24. 5. 2012 uzavřen Dohodou o zrušení účtu a že nemá vůči Instituci žádný dluh, neboť v řízení bylo na základě jednoduché matematické operace prokázáno, že Navrhovatel nesplatil veškeré své závazky vůči Instituci ke dni 24. 5. 2012, ani ke dni 31. 5. 2012 ani 8. 6. 2012.

Stran samotné námitky, že Instituce neprokázala informování Navrhovatele o neuzavření Účtu v důsledku na něm trvajících záporného zůstatku, a že Nález dostatečně nezohledňuje Navrhovateli vzniklou škodu při uzavírání Účtu a skutečnost, že Instituce se tuto škodu snažila přenést na Navrhovatele, finanční arbitr musí i tuto odmítnout.

Finanční arbitr již v Nálezu podrobně popsal veškeré pohyby na Účtu v rozhodném období a vysvětlil, že i když Instituce zpočátku mylně Navrhovatele informovala o jeho závazcích vůči ní, nemůže to na skutečnosti, že Navrhovatel kontokorent čerpal, nic změnit. V této souvislosti trvá přesvědčení finančního arbitra vyslovené v Nálezu, že i Navrhovatel sám mohl jednoduchou matematickou operací zjistit, že částky, které z Účtu převedl na úhradu jiných závazků, významně převyšují souhrnnou částku, kterou na Účet vložil (srov. pohyby na Účtu výše).

Stejně tak si je podle finančního arbitra každý průměrný spotřebitel vědom toho, že pokud splní nějakou svou povinnost, resp. peněžitý závazek, má obecně právo na potvrzení této skutečnosti v písemné podobě, jak stanovil například § 333 odst. 1 obchodního zákoníku („*Přebírá-li plnění přímo věřitel, je dlužník oprávněn požadovat na něm potvrzení o předmětu a rozsahu plnění a odeprít je, dokud mu potvrzení není současně vydáno.*“) nebo § 715 odst. 5 poslední věta téhož právního předpisu vztahující se ke zrušení běžného účtu („*Banka je povinna majiteli po zrušení*

účtu písemně oznámit, ke kterému dni byl účet zrušen.“). V této souvislosti se ani Navrhovatel nemusel spoléhat na ústní ujištění příslušné zaměstnankyně Instituce při rušení Účtu a mohl se takového potvrzení dožadovat, v důsledku čehož by se pravděpodobně o svém stále trvajícím dluhu dozvěděl, neboť i Instituce by při jeho vystavení jistě řádně doplacení všech závazků ze strany Navrhovatele prověřila (jak ostatně učinila později) a potvrzení s patřičným vysvětlením nevystavila.

Jelikož pak finanční arbitr vychází z toho, že Navrhovatel si byl, resp. měl být, vědom svých práv a povinností vůči Instituci založených nejen Smlouvou o kontokorentním úvěru, ale i Dohodou o zrušení účtu, a to včetně případných sankcí za prodlení se splácením úvěru a možnosti neuzavření Účtu při nevyrovnání veškerých závazků, nemůže dát Navrhovateli za pravdu v tom, že Instituce by měla odpovídat za „škodu“ takto vzniklou, neboť to byl právě Navrhovatel, kdo svým protiprávním jednáním (rozuměj nevyrovnáním všech závazků tak, jak se zavázal v Dohodě o zrušení účtu), nežádoucí stav (rozuměj záporný zůstatek na Účtu) způsobil.

Stejně tak nutnou podmínkou pro odpovědnost za škodu je vedle protiprávního jednání rovněž existence škody a příčinná souvislost mezi tímto jednáním a škodou. Škodou se rozumí majetková újma poškozeného vyjádřitelná v penězích, zejména, oč se majetek poškozeného zmenšil. V posuzovaném případě však k majetkové újmě na straně Navrhovatele nedošlo a ani dojít nemohlo, neboť Navrhovatel čerpanými peněžními prostředky hradil jiné své závazky vůči Instituci, k jejichž úhradě by byl tak jako tak povinen.

Skutečnost, že zaměstnanec Instituce pochybil při ústním ujištění o vyrovnání všech závazků Navrhovatele vůči Instituci, tedy nemůže založit odpovědnost Instituce za Navrhovatelem tvrzenou „škodu“ spočívající v záporném zůstatku na Účtu, jehož úhradu po něm Instituce požaduje.

Již jen pro úplnost finanční arbitr doplňuje, že Instituce Navrhovatele upozornila na záporný zůstatek na Účtu dne 19. 6. 2012 (tedy 11 dnů po dni, kdy měl být Účet podle Dohody o zrušení účtu ukončen). Sám Navrhovatel pak například ve své stížnosti ze dne 17. 2. 2013 adresované Instituci výslovně potvrdil, že rovněž 9. 7. 2012 mu zaměstnanec Instituce při osobním setkání na pobočce Instituce sdělil, že Účet není pro záporný zůstatek stále uzavřen. Instituce by tak navíc za Navrhovatelem tvrzenou „škodu“ mohla odpovídat maximálně k tomuto dni, navíc pouze částečně, když i Navrhovatel měl možnost se ke svému dluhu snadno dopočítat či se o něm jinak dozvědět, jak bylo zmíněno výše, a této tvrzené „škodě“ zabránit.

S ohledem na výše uvedené finanční arbitr uzavírá, že ani v tomto ohledu nepovažuje za nutné měnit své právní závěry uvedené v Nálezu a současně odmítá i poslední námitku Navrhovatele, že Instituce se snažila Navrhovatelem tvrzenou škodu přenést na jeho osobu, neboť již například v e-mailové zprávě ze dne 20. 5. 2013 Instituce Navrhovateli sdělila, že „částku ve výši 8.130,14 Kč (poplatky, debetní úroky), které mohly vzniknout i díky níže popsané komunikaci s poradkyní ■, resp. s dalšími útvary naší banky, budeme kompenzovat na náklady naší pobočky...“. Ze shromážděných podkladů tedy naopak vyplývá, že Instituce byla ochotna Navrhovateli kompenzovat určitou částku jako omluvu za mylné informace podané Navrhovateli jejím zaměstnancem, které mohly Navrhovatele zmást, ačkoli sám si tyto informace, jak bylo uvedeno výše, mohl a měl ověřit.

Na základě všech shora uvedených skutečností finanční arbitr zamítl Námitky Navrhovatele a Nález potvrdil.

P o u č e n í :

Rozhodnutí o námitkách je podle § 16 odst. 4 zákona o finančním arbitrovi konečné. Podle § 17 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi doručený nález, který již nelze napadnout námitkami, je v právní moci (*v případě, že bylo vydáno rozhodnutí o námitkách, nabývá nález právní moci dnem doručení rozhodnutí o námitkách – pozn. finančního arbitra*).

Podle § 244 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský soudní řád“), rozhodl-li správní orgán podle zvláštního zákona o sporu a nabylo-li rozhodnutí správního orgánu právní moci, může být tatáž věc projednána na návrh v občanském soudním řízení. Podle § 247 odst. 1 občanského soudního řádu musí být žaloba podána ve lhůtě dvou měsíců od doručení rozhodnutí správního orgánu.

V Praze dne 29. 12. 2014

otisk úředního razítka

Mgr. Monika Nedelková
finanční arbitr